COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”

359

PLANETA UMBRELELOR ALBASTRE

****

359

ROMULUS BĂRBULESCU
GEORGE ANANIA

PLANETA UMBRELELOR ALBASTRE

Divertisment științifico-fantastic ce se dorește un simplu proiect de farsă cinematografică

* * * *

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Portrete: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

REZUMATUL SECVENȚELOR PRECEDENTE

Pilotul cosmic Vel Genar, soția lui Ada și prietenii lor Darn Down și Mary Wilde s-au răzvrătit împotriva supermașinismului. Psihiatrul Tuning Clit le propune să plece pe Planeta Umbrelelor Albastre, unde o echipă de actori reconstituie, pentru necesitățile unui spectacol, universul social și istoric din Europa secolului al XVII-lea. Cei patru prieteni, cărora li se oferă astfel prilejul să trăiască fără mașini, primesc cu entuziasm propunerea. În tot timpul cît va dura această experiență, ei vor fi însoțiți de către actori condiționați în rolurile celor trei mușchetari.

Odată ajunși pe Planeta Umbrelelor Albastre — un ținut miraculos, unde cerul e acoperit de gigantice umbrele de apă, iar rîurile curg în sus, aidoma unor fîntîni arteziene —, noii veniți se trezesc eroii unei aventuri palpitante. Toată lumea crede că sînt niște nobili travestiți, aflați în slujba regelui și care caută o fabuloasă comoară. Pentru a fi împiedicați s-o ia în stăpînire, ei sînt urmăriți îndeaproape de oamenii cardinalului de Fauvrelieu : abatele de l'Âme Grise, supranumit și Millescroix, un oarecare Michelet și o gardă de oșteni.

După ce rezistă cu succes la repetate atacuri — mulțumită ciberneticienei Mary Wilde, care utilizează, în mod ingenios, în lupta cu trimișii cardinalului diferite principii de fizică —, cei patru prieteni descoperă comoara și se pregătesc să-i ducă regelui vestea. Între timp se pare că Mary s-a îndrăgostit de actorul ce joacă în rolul lui Aramis. Se închide cu el într-o cameră a hanului lui papa Pillard, spre disperarea lui Darn Down, soțul lui Mary, care-l va provoca pe mușchetar la duel și-l va învinge.

Uimit de ușurința cu care Mary a rezolvat situațiile dificile create de abatele Millescroix, bătrînul braconier Lapin o bănuiește pe tînăra ciberneticiană de vrăjitorie și-i cere să-l pună în contact cu diavolul care o slujește. După o înscenare de ritual magic, Mary îi dă bătrînului un clondir unde s-ar ascunde necuratul.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XV
1 noiembrie 1969

ROMULUS BĂRBULESCU —
GEORGE ANANIA

PLANETA UMBRELELOR ALBASTRE

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

30

Se luminează de ziuă. Mușchetarii și protejații lor coboară în curte și se apucă să pună șeile pe cai, grăbindu-se de plecare. În noaptea aceleiași zile, conform planului întocmit la plecarea de pe Pămînt, ei trebuie să ajungă la Paris, unde maiestățile lor îi așteaptă cu o nerăbdare lesne de înțeles.

Cu ochii roșii de fum și de oboseală, Mary și moș Lapin ies din șopronul unde au trebăluit toată noaptea. La vederea ducesei, Nigaud întoarce capul cu dispreț, Aramis își pironește privirile în pămînt, iar ceilalți se holbează de uimire.

— Draga mea, începe Ada, nu ți se pare totuși că te-ai jucat prea mult? Uiți că pînă-n seară trebuie să străbatem aproape o sută de mile...

— Liniște! le cere ducesa, cu un zîmbet de satisfacție. I-am pregătit o surpriză prietenului nostru, psihiatrul.

— Clit, prietenul meu? se scutură Darn, uitînd de măreția pe care și-o impusese. Nici mort! După ce ne-a mîncat fripți pe toți?

— *Père* Lapin, fii dumneata bun și ține-mi calul! îl roagă Mary. Nu-mi închipuiam c-o să rămîn văduvă pe această frumoasă planetă.

Aramis tușește foarte încurcat. Moșul o ajută pe doamnă să încalece, apoi îngenunchează smerit și rostește o scurtă rugăciune, în latină, ca un bun catolic ce se află.

— Ce-i asta, moșule? se miră d'Artagnan. Ne dai binecuvîntarea dumitale?

— Ba nu, domnule cavaler, să mă iertați! Dar vreau să vi-l arăt pe Aghiuță, Domnul fie lăudat!

— *Multi sunt vocati, pauci vero electi!* * își ridică Aramis miinile a neputință.

---

* Mulți sînt chemați, dar puțini aleși *(în limba latină)*.

— Și iată-l ! face bătrînul un număr de prestidigitație, scoțînd dintr-un crac al nădragilor un șip mititel din pămînt și afumat foarte. Aici e închis. Ucigă-te-toaca !

— Vorbești serios ? se aude, de la cerdacul larg ce mărginește etajul, vocea lui Pillard.

— Ho, ho ! ridică Lapin capul. Ai vrea să pui mîna și pe ăsta, hangiu afurisit ? Atunci îți dau rețeta : pui într-o oală spînz, mătrăgună, coada-calului, siminichie, limba-soacrei, gușteriță, barba-caprei, ciocu-berzei și traista-ciobanului ; îți dau eu dintr-ale mele, că toată noaptea am alergat pe cîmp și prin pădure să le-adun ; adaugi iarba-fiarelor, dac-o ai la-ndemînă, și puțină, dar foarte puțină unghie de copil neînțărcat, pe urmă trei fire de păr din capul unuia mort de curînd... fiindcă veni vorba, ia vezi ce-ți face Augustin, argatul, că l-am auzit văitîndu-se că i-ar fi rău ..

— Mary, omul e mort ? întreabă Genar.

— Eu nu l-am văzut, se spală ea pe mîini.

— Și fierbi toate astea pînă cîntă cocoșul, pe urmă arunci fiertura la gunoi, iei tăciunii din vatră, îi stingi în apă ne-ncepută și-i pui într-un șip ca ăsta. Bun ! Cum ai nevoie de ceva, tragi nițeluș dopul și spui ruga la gura șipului.

— Minune ! cască gura hangiul.

— Cea mai bună dovadă că ajungi să te tîmpești dacă stai mult cu ăștia ! murmură Perroquet la urechea baroanei de la Rose. Nici cel mai desăvîrșit actor, în condițiile de pe Pămînt, nu și-ar putea impune să creadă, cu atîta convingere, în balivernele astea.

— Cine știe, cine știe ! face pe misterioasa Ada.

— Acum îmi explic insuccesul, vorbește Aramis de unul singur. Femeia asta îl stăpînește pe diavol. Ptiu ! De-aia m-a bătut atît de strașnic nătărăul de bărbatu-său ! Blestemat fie el *in saecula saeculorum* ! *

— Ei, bătrîne, să-ți ajute cerul să folosești din plin licoarea asta ! îi urează d'Artagnan. Și rămîi sănătos, că noi ne ducem !

— Hangiule, ia-ți plata ! aruncă Porthos, în ușa hanului, cu un gest de rege, o pungă durdulie. Ți-am rămas datori și de data trecută. Vezi, sîntem oameni de treabă.

— Dumnezeu să vă apere, domnilor ! Dar găzduirea luminățiilor-voastre și a nobilelor doamne a fost plătită.

— Drace ! Ghicesc de cine, se întunecă Athos.

— Chiar de sfinția sa de l'Âme Grise. Și de domnul Michelet, nu mai demult decît ieri, cînd au poposit aici pentru prînz.

— Poate o să ne revedem mai curînd decît bănuiți, domnilor ! prorocește moș Lapin la auzul acestor vești neliniștitoare.

---

* În vecii vecilor *(în limba latină)*.

Monseniorul de Pauvrelieu are mîinile lungi și poartă mănuși de tot felul. Păziți-vă !

— Mulțumim pentru sfat ! răspunde Athos. Cred că nu ne-ar strica o mică vacanță la țară. După ce vorbim cu maiestățile lor, bineînțeles ! Rămîneți cu bine !

— Viață lungă și sănătate, doamnă ducesa ! ureaza braconierul. Dea Domnul să ne mai intîlnim pe lumea asta !

31

O răscruce de drumuri, în cîmp, mărginită de tufișuri și de un crîng de salcîmi subțirei, cu trunchiuri înalte. Două izvoare se ridică spre cer ; în calea lor, localnicii au montat pe stîlpi niște jgheaburi de lemn, asemenea unor linguri uriașe, cu găvanul întors, pentru ca drumeții și caii lor să poată bea apă. Mai multe rămășițe de oase dovedesc că locul a fost ales pentru popas și aici s-au mîncat orătănii domestice jertfite și sălbăticiuni vînate, dar cîteva cranii, grozav de asemănătoare cu cele omenești, mai stau mărturie și unor atacuri și te îndeamnă la precauție. Soarele apune în mijlocul șirurilor de curcubee specifice planetei și aerul se răcorește în așteptarea nopții. Pe lungul drum către Paris își face apariția grupul actorilor-mușchetari și al pămîntenilor care au vrut să scape de mașini. În frunte călăresc alături Porthos și Aramis, apoi vine Nigaud singur, după el cele două slujitoare ale reginei, Perroquet, singur și el, și în sfîrșit Athos și d'Artagnan. Au păstrat formația asta în tot timpul drumului, dovedind un salutar simț de prevedere ; de altfel — destul de ciudat — n-au fost atacați și n-au întîlnit nici măcar un țăran.

— Să ne oprim puțin, domnilor ! cere Aramis. Doamnele... adică domnii marchizi trebuie să fi obosit.

— De acord ! răspunde de la coadă d'Artagnan. Să adăpăm și caii.

Descalecă și lasă animalele să se odihnească, iar ei se strîng roată la marginea drumului, în jurul desagilor pe care Porthos îi deschide cu gesturi solemne.

— Ochii-n patru, domnilor, ochii-n patru ! îi sfătuiește prietenos d'Artagnan. Văd aici niște hîrci și nu se știe niciodată cui îi vine rîndul la o răspîntie ca asta.

— Aș ! face Porthos, bătînd amical peste pîntece un butoiaș din lemn de dud. Acuma, cînd sîntem buni prieteni cu monseniorul...

— Va să zică, nu mi s-a părut, răsună un glas dincolo de tufișuri. Chiar dumneavoastră erați !

— Pardon ? răspund drumeții în cor.

— Omagiile noastre, doamnelor! Bun găsit, viteji gentilomi!

Cei apăruți ca din senin sînt sfinția-sa abatele de l'Âme Grise și domnul Michelet, în carne și oase. Respingător de zîmbitori și amabili.

— O cursă! murmură Athos, ducîndu-și mîna la șold.

— Ce plăcere să putem face drumul la Paris într-o companie atît de distinsă! le întinde Michelet mîna, cu un gest cît se poate de curtenitor.

— Căci avem același drum, fără îndoială! sticlesc ochii verzi ai abatelui, de sub gluga ce-i acoperă capul.

— Domnilor, dovedește gasconul o remarcabilă prezență de spirit, dați-ne voie întîi să vă mulțumim pentru amabilitate. Ați plătit dinainte, ni s-a spus, lui papa Pillard, să ne găzduiască în hanul său onorabil.

— O, domnule, își pleacă abatele ochii, e un lucru atît de neînsemnat! Oricine știe că în cuferele mușchetarilor nu se prea înghesuie pistolii; ne-am împlinit o datorie creștinească. Și pe urmă, *est modus in rebus* *, prea sînteți niște oameni de ispravă! Să uităm micile noastre neînțelegeri. Monseniorul de Pauvrelieu, căruia i-am istorisit faptele dumneavoastră de arme, vă apreciază în cel mai înalt grad loialitatea și vitejia și speră ca într-o zi să vă cunoască personal.

— ....dea cerul să n-apucăm ziua asta niciodată! murmură Athos în frumoasa lui barbă.

— Dar ce văd, tocmai vă pregăteați pentru o gustare! urmează abatele.

— Sînteți invitații noștri, se grăbește Genar, găsind destul de nostimă această farsă actoricească.

— Primim cu bucurie, fiul meu, se așază de l'Âme Grise, urmat de Michelet. Ne era o foame...

— ...și o sete! completează mutra de șoarece înecat.

— Eu stau de strajă, murmură d'Artagnan. Mă duc să adăp caii, spune el apoi cu glas tare.

— În sănătatea monseniorului! le toarnă Porthos din butoiașul cu rachiu.

. . . .

— În sănătatea monseniorului! le toarnă Porthos din butoiașul cu rachiu

— Dă-l în... colo de monsenior! sughiță abatele. În sănătatea maiestăț... ii-sale regele.

— Ura, ura! mormăie Michelet, cu ochii peste cap, ca un bolnav de ducă-se pe pustii. Trăiască mușchetarii! Trăiască marchi... archizii și... doamne...

---

* Este o măsură în toate lucrurile *(în limba latină)*.

— Doamne, iartă greșalele noastre! își împreunează mîinile de Millescroix. V-am greșit, bravi gentilomi! V-am înșelat, v-am tras în cap...

— Ei, ei! îl mîngîie Porthos. Cui nu i se-ntîmplă?

— ...în capcane. Sîntem doi măgari! mărturisește abatele, dînd din cap ca și animalul cu pricina.

— Trăiască ma... chizii și doamne...! zbiară Michelet.

— Doamne, ocrotește-l pe rege! toarnă iar Porthos din butoi.

— ...și doamnele! Și doamnele! orăcăie Michelet.

— Vino să te pup, fiule! îmbrățișează abatele spinarea lui Porthos, într-o poziție nespus de complicată și-l sărută zgomotos pe cotul stîng. Iartă-mă!

— Și pe mine, și pe mine! dă Michelet din picioare și izbucnește în plîns. Să mă ierte și pe mine!

— Domnule abate! ia cuvîntul Genar, care picotește, cu ochii închiși, ca o găină adormită. Acuma, că sîntem între noi..., ia spune, dumneata..., unde sînt tehnicienii și doctorii voștri? Ai? Ia spune! Unde? Ai?

— Trăiască fenicienii! strigă Michelet, oprindu-se din plîns. Trăiască doctorii!

— Dar Umbrela? nu se lasă Genar.

— Dar comoara? Dar pietrele voastre? Dar strigoii? Șmecherilor! face abatele, încercînd să se descotorosească de Porthos ca să ajungă la gura butoiașului.

— Domnilor, feriți-vă de cardinal! se ridică Michelet în genunchi. Vi se joacă un ren... ghi. Pe barba mea că vă așteaptă zile negre!

— Țapul bătrîn de monsenior vă pîndește... Să trăiască!

— Oameni buni! Lăsați-vă nițel de actorie! îi imploră Genar. Pe onoarea mea că nu vă spun! Ce piesă pregătiți? Unde sînt inginerii?

— Unde sînt îngerii? ridică Michelet din umeri. Nu mai sînt îngeri, domnilor! În ziua de azi, îngerii... gata!

— Gata! Pe cai! poruncește Athos, care, împreună cu doamnele și cu d'Artagnan abia s-au atins de băutură.

— Pe cai! Dați-mi un cal! se scoală Michelet vitejește.

— Nigaud! Trezește-te! îl zgîlțîie Genar.

— Degeaba, doamnă! suspină Darn. Cu dumneata am terminat! Eu plec. Adio!

— Pleacă, se învoiește Genar.

— Da... Calul meu! se ridică Darn, cu ochii mereu închiși. Unde ești, calul meu? Domnilor, pe mine și după cai!

Încalecă surprinzător de sprinten și se culcă pe gîtul animalului. Mai încearcă să spună un „adio“ și adoarme iar.

— Ochii-n patru! le recomandă din nou d'Artagnan celor lucizi. Și la drum!

Trupa celor opt se pune în marş, în vreme ce abatele, în patru labe, suge ultimele picături de rachiu, iar Michelet, care a încălecat pe spatele sfinţiei-sale, îl bate de zor cu pintenii.

32

Intrarea în oraş se face pe o ploaie torenţială şi într-o beznă care uşurează mult vîrîrea degetelor în ochi. Caii îşi afundă copitele în noroi, prin străduţe înguste şi rău mirositoare, de periferie — un labirint fără ieşire, în centrul căruia se află Luvrul. E trecut mult de miezul nopţii şi numai foarte rar, ici şi colo, la cîte o ferestruică de mansardă mai pîlpîie vreo lumînare. Lipsit de lumini, cufundat în tăcere, Parisul pare mort.

Ba nu! De undeva se aud bocănituri de ciocane şi zgomot de ferăstraie mînuite cu rîvnă.

— Ce-i asta? întreabă Genar, pe care trezirea din beţie l-a făcut mahmur şi i-a răpit orice poftă de viaţă.

— Tîmplarii orașului, domnule marchiz, răspunde Athos, detașat, nobil și fermecător. Înalță un eșafod, înseamnă că mîine va avea loc o execuție.

— O execuție ? Neplăcută afacere ! se cutremură Darn, poate numai de frig.

— Cel puțin condamnatul stă la adăpost, replică Porthos. Nu umblă ca alții, prin ploaie și cu frica în spate.

— Oare asta, chestia de mîine, o să fie tot o înscenare, dragă Vel ? întreabă Darn. O să-l spînzure în glumă pe actorul travestit în hoț ?

— Trebuie neapărat să asistăm și noi. Să vedem unde-or să transporte cadavrul și așa ajungem la medicii care-i reanimă pe interpreți.

— După loviturile cărora spinarea mea le e și acum martoră, mă îndoiesc că tipii ăștia mai țin minte că trebuie doar să simuleze. Eu aș vrea să ajung acasă. Am să-i transmit un mesaj psihiatrului vostru psihopat, să-mi trimită o astronavă.

— Gîndește-te bine, dragul meu ! intervine Mary. Tocmai acum, cînd regina ne va dărui cîte-un castel și vă va face pairi pe amîndoi ?

— Pardon, doamnă, eu cu dumneata nu discut. Rămîi cu mușchetarii dumitale, eu unul îți las toată libertatea.

— La dracu', domnilor, pe mine tîmplarii ăștia mă cam scot din sărite. Se agită prea mult pentru un singur condamnat, remarcă Aramis.

— Poate n-o fi doar un singur condamnat, răspunde pe gînduri d'Artagnan Amintiți-vă de avertismentele lui moș Lapin și ale lui Michelet. Monseniorul de Pauvrelieu nu iartă niciodată, prieteni !

— Pe legea mea, onorabili cetățeni, tună Porthos, ați uitat cu cine avem de-a face ! Regina, la naiba, nu-i o femeiușcă oarecare. Am să vă chem să petreceți sezonul de vînătoare din toamna asta la castelul meu. Veți rîde de temerile voastre.

— Cred că Porthos are dreptate, aprobă Athos. Un nobil — și maiestățile lor sînt floarea nobleții franceze ! —, un nobil e mai presus de toate intrigile țesute în jurul lui.

— Parc-am ajuns ! observă Aramis. Ce noapte stranie ! Să juri că vine sfîrșitul lumii ! Nici măcar un cîine pe străzi !

Pătrund, în urma preotului mușchetar, prin pavilionul de la intrarea palatului. Porțile splendide, din fier forjat, sînt deschise și nepăzite. Descalecă în curte, lăsînd caii în grija unui slujitor în livrea, apărut în ultimul moment. O faclă arde lîngă ușă — o ușă dosnică, puțin arătoasă —, iar nu departe se află o caleașcă cu patru cai și cu ferestrele zăbrelite.

— Pe aici ! le arată ușa Aramis, ca unul care frecventează des intrările acestea neoficiale.

— Drace ! exclamă d'Artagnan. Porțile au fost închise !

— Pentru apărarea noastră, explică Porthos liniștit. Eu am să cer un castel în Champagne, știți, e o regiune pitorească...

În anticamera reginei, o gardă înarmată se aliniază și dă onorul. Ducesa, baroana, marchizii, cei trei mușchetari și ostașul din garda domnului des Essarts sînt introduși în apartamentul regal.

Ciudat, ciudat ! În încăperi domnește o sărăcie lucie, ca în casa unor hidalgos scăpătați. Din fastul de odinioară au rămas doar jalnice relicve. Căptușeala și paiele scaunelor ies în smocuri prin brocartul tocit și putred. Aplicele de bronz aurit sînt ruginite și strîmbe. Goblenurile roase de vreme atîrnă anapoda în cuie, și nobilele doamne își rînjesc dinții, prin țesătura destrămată, la niște cavaleri cu hainele în zdrențe. Grelele covoare de Persia sînt găurite în zeci de locuri, iar draperiile se clatină amarnic, bătute de vîntul ce se strecoară prin ferestrele stricate, și praful cade de pe ele în valuri.

Maiestățile lor șed pe cîte un taburet — al regelui are un picior rupt —, își poartă coroanele — de pe care smalțul de aur se cojește, iar nestematele, privite de aproape, se dovedesc a fi din sticlă — și le fac noilor veniți o primire călduroasă, în limitele protocolului de la curte. Athos, obișnuit poate să trăiască printre vestigiile fostelor splendori, ceva mai stăpîn pe sine, îi prezintă regelui raportul asupra fabuloasei comori. Ceilalți cască gura la apartamentul regal și nu le vine să-și creadă ochilor.

— În sfîrșit ! se bucură regele. Am pus mîna pe această faimoasă peșteră a lui Ali-Baba ! Domnilor, meritați o recompensă cu adevărat regală !

— Sire..., se înclină mușchetarii pînă la pămînt.

— Am fi mulțumiți, maiestate, să vă ținem mai departe la dispoziție spadele și inimile noastre, rostește demn d'Artagnan.

— A, nu, bravi gentilomi ! Nu așa se pleacă de la un rege, mai ales după ce i-ați adus asemenea servicii. E neapărat nevoie să vă dau o răsplată care să servească drept pildă tuturor supușilor noștri.

— Din păcate însă, ia cuvîntul și regina, din păcate sîntem foarte săraci, domnilor. Toți banii noștri se risipesc în lupta dusă contra monseniorului de Pauvrelieu, care, cum bine știți, urmărește alungarea noastră de pe tronul regatului.

— Chiar comoara pusă la dispoziție de neuitatul nostru slujitor, pehlivanul marchiz Fil de Toile, va fi cheltuită pentru întărirea gărzii și pentru alte nevoi. Așa încît, dragii mei, mă văd pus în imposibilitate de a vă răsplăti.

— O, sire ! se împotrivește d'Artagnan. Ce răsplată mai bună se poate găsi pentru noi decît aceea de a vă dărui comoara venerabilului marchiz, domnul Fil de Toile ? Lăsați-ne să vă slujim mai departe, cu aceeași bărbăție și credință, asta e tot ce vă cerem.

— Ba nu. nu ! Regele sau dăruiește castele, sau poruncește execuții publice. Sînt cuvintele rostite de monseniorul cardinal de Pauvrelieu cînd i-am cerut sfatul cu privire la dumneavoastră. Și, din nefericire, sînt nevoit să recurg la cea de-a doua alternativă, cum de altfel m-a rugat călduros și domnul cardinal. Domnilor ! Fac un apel solemn la înțelegerea dumneavoastră. Cum ați proceda în locul meu ?

— Maiestate ! se revoltă Darn. După ce-am făcut pe dracu-n patru să vă pricopsim cu nenorocita aia de comoară ?!

— Uite ce, prieteni ! face Genar un pas înainte. Înțeleg că dumneavoastră vă antrenați aici pentru nu știu ce piese istorice. Dar ce aveți cu noi ? Nu sîntem actori, nici măcar mașiniști. Ce vă vine să ne executați așa, pe nepusă masă ?

— Dacă n-am nici o para să vă răsplătesc ! se tînguie regele. Domnule Athos, domnule Aramis ! Explicați-le prietenilor dumneavoastră că altfel nu se poate !

— Și nu credeți că Dumnezeu ne va răzbuna, prea milostive rege ? întreabă Mary cu o sclipire de șiretenie în ochi. Doar asta-i o crimă !

— Nu credeți că sufletele dumneavoastră vor nimeri în iad ? sare cu malițiozitate Ada.

— Prieteni, pocăiți-vă ! Tîmplarii lucrează de zor. Poporul a fost anunțat și va veni cu cățel, cu purcel să vă vadă omorîți. Nu-mi pot retrage cuvîntul, n-ar fi frumos din partea mea.

— Și-o să ne spînzurați de-adevărat ? chicotește Mary.

— Doamnele vor fi ghilotinate — știți, e mai rapid și mai nobil, m-am gîndit să le fac acest mic serviciu —, iar dumneavoastră puteți alege între a fi spînzurați, trași pe roată, arși pe rug, întinși la scară, sfîrtecați de cai și zdrobiți cu pietre. Trebuie însă să le oferim oamenilor toate aceste spectacole, așa că gîndiți-vă și să-mi spuneți mîine dimineață ce-a ales fiecare.

— Vă mulțumim din suflet pentru înțelegere ! le surîde regina. Pe mîine, frumoase doamne și viteji cavaleri ! Gardă ! Hei, gardă !

Garda înarmată dă buzna din anticameră și-i înconjură pe condamnați.

— Așa, așa ! aprobă regele. Mă bucură nespus atitudinea dumneavoastră, doamnelor și domnilor ! Vom ține seama de asta. Îi puteți duce. A... Ia stați ! Cine-mi împrumută nițel tabac de prizat ?

33

Ușa de fier s-a închis cu un zgomot infernal. Celula, umedă și rece, e cufundată în beznă. Prizonierii, prea istoviți ca să mai poată comenta întîmplarea, se așază pe paiele împrăștiate ici-colo și filozofează pe tema *fortună vitrea est* *.

— Unde sînteți voi, mașinuțe binefăcătoare ? prinde glas Darn, pe neașteptate. Voi, stații de aer condiționat și cravate electrice ? În noaptea asta voi avea o criză de lumbago, iar mîine au să-mi lege o cravată de cînepă. Dar voi, pantofi electronici, care m-ați fi ajutat să fug de mi-ar fi sfîrîit călcîiele ? Și voi, minunate batiste-robot ? Și voi, bunicuțe automate care-mi spuneați povești ca s-adorm ? V-am lăsat, ca un necredincios ; toate căințele sînt zadarnice !

— Măcar un laser să fi avut ! oftează din rărunchi Genar.

— Și acum, singur...

— Cucu ! Mai sînt și eu pe-aici ! se aude o voce foarte cunoscută.

— Moș Lapin !... Braconierul ! Dumneata ?

— Cînd vă spuneam c-o s-o pățiți ! Îi cunosc eu pe regi de-a fir a păr, că de șaptezeci de ani ăștia mi-au mîncat urechile. Ehei !...

— Moșule, exclamă Mary. Cum ai intrat aici ? Au să te omoare.

— Ba pe moașă-sa ! Am venit să vă iau. Vă urmăresc de la hanul lui papa Pungașu'. Și cum banii descuie toate ușile, am fost darnic cu cine trebuia și gata ! A noastră e lumea ! Veniți !

Se apropie de ușă și bate într-un fel anumit, cu vîrful degetelor, ca un răpăit de ploaie — ceea ce, în subterana sonoră seamănă cu o furtună în regulă. Îndată se aud pași pe scări și doi temniceri, dintre care unul ține o faclă, descuie și deschid.

— Ți-au venit mușteriii, moșule ? întreabă primul. Grăbiți-vă, *nom d'un chien* ** ! Să nu prindă cineva de veste. Doar sînteți la Bastilia, nu la Versailles !

— Ține și taci, șobolanule ! îi îndeasă Lapin o pungă în mînă.

— Păi... doar atît ? se vexează temnicerul. Era vorba de...

— Domnilor, luați facla și cîrmiți-o la dreapta, după colț, că vin și eu acuma, poruncește braconierul. Hai, dă-le-o de bună voie, roșcovane ! Să nu ne pierdem timpul !

D'Artagnan înșfacă torța, pornind în fruntea grupului, cu spada gata de atac. În urma lor se aude o convorbire scurtă,

---

* Dicton latin care în întregime sună astfel : „Soarta este de sticlă ; cînd strălucește mai tare atunci se sparge".

** Sudalmă franțuzească, fără corespondent în limba română.

presărată cu exclamații de surpriză, zgomotul ușii care e închisă, al zăvoarelor trase și moșul își face apariția, frecîndu-și pumnul — e stîngaci.

— ...păcat de pungă! mormăie el. Eu vream să fiu cinstit, dar așa-i, nemulțumitului i se ia darul...

— Cred că nu i-ai..., își amintește Aramis de sentimentele creștinești.

— Nuuu! Au să stea liniștiți vreo trei ceasuri. E metoda mea de vînat căprioare. Știți, dacă le omori chiar înainte de a le găti, își păstrează carnea fragedă.

Grupul iese pe o terasă mărginită de însuși zidul fortăreței. Acolo ar trebui să fie atîrnată o scară de frînghie, pe care să coboare evadații, dacă temnicerii ar fi fost oameni de onoare, dar asta ar fi însemnat să li se ceară prea mult. Așa că în locul funiei, pe zidul de incintă se află patru gentilomi cu spade lucitoare.

— În gardă, domnilor! lansează ei o invitație, atît de politicoși, încît mușchetarilor le este imposibil să-i refuze.

— O, trădătorii! își smulge moș Lapin părul. Ah, canaliile!! Ne-au tras pe sfoară, nemernicii!!!

— Doamnelor și domnilor, se întoarce d'Artagnan spre protejații săi, vom întîrzia numai două minute, pînă-i convingem pe acești încăpățînați să ne cedeze trecerea.

— În vremea asta o să tragem o dușcă, în sănătatea dumnealor! anunță moș Lapin.

Spadele încep să se rotească cu o sprinteneală și o eleganță desăvîrșite. Marchizii și doamnele iau loc între creneluri și-și trec unul altuia o butelie dată la iveală de braconier. Ostentativ, Darn întoarce spatele soției sale, care, de altfel, e nespus de liniștită, ca și Ada.

Răgazul cerut de d'Artagnan se prelungește însă tot mai mult. Mușchetarii au dat peste niște spadasini desăvîrșiți, cărora nu le pasă nici de cele mai teribile figuri de scrimă.

— *Pour l'amour de Dieu* *, nu se mai poate stăpîni Aramis. Cavalere, dibăcia dumitale mă uimește. Tare-aș vrea să știu cine te-a învățat să te bați atît de magistral!

— Soțul doamnei du Dextrier, domnule! Un profesor excelent, pare-mi-se îl cunoașteți!

— Am impresia că faci anumite insinuări, domnul meu! se înfurie smeritul preot. Am fost duhovnicul acelei nobile doamne...

— Care te-a dat cu împrumut și surorii domniei-sale, contesa de Vinaigre, dacă nu mă-nșală memoria.

— Cu împrumut? Asta-i curată obrăznicie, stimabile!

---

* Pentru Dumnezeu! *(în limba franceză).*

— Nu-i vorbă, printre picături, dumneata le spovedeai și pe cele două cameriste ale contesei, uneori... uneori chiar în același timp, contravenind tuturor dogmelor bisericești.

— Cavalere, mă insulți ! strigă Aramis, roșind — sau e numai reflexul torțelor pe fața sa feciorelnică ?

— Ha, ha, ha, doamnă ! se întoarce Darn către Mary. I-auzi cine este cotoiul dumitale buclucaș ! Nici măcar n-ai satisfacția să fi găsit un om de treabă. Felicitări !

Însă Mary, cuprinsă de o ciudată admirație pentru mușchetari, șoptește ceva la urechea Adei și din nou amîndouă izbucnesc în rîs.

— Eu zic să atacăm și noi, să se isprăvească mai repede ! Ce zici, moșule ? se preface Darn că nu le ia în seamă.

— Nu-i voie, domnule ! Dacă n-ar fi fost cavaleri, mai treacă-meargă. Dar așa... mușchetarii nu v-ar ierta niciodată.

— Afurisită mentalitate, pe sufletul meu ! ocărăște uriașul. Și parcă spuneai, musiu Perroquet, că în epoca asta o să găsim fericirea pe pămînt.

— Prietene ! i se adresează d'Artagnan adversarului său. Trebuie să recunosc că te aperi excelent, dar maestrul dumitale a avut o lacună serioasă : nu te-a învățat să ridici spada destul de sus. Fața dumitale e la discreția mea. Te-aș putea ucide, am însă oroare de rănile care desfigurează.

— Pălăvrăgeala dumneavoastră e nostimă. Unde vreți să ajungeți ?

— Acolo, că te voi rade și te voi tunde cu vîrful spadei ; bineînțeles, socotind că am consimțămîntul dumitale anticipat.

— Deh !... Heu !... Hm ! Domnule !...

— Înțelege-mă ; altfel m-aș plictisi grozav.

— Am amorțit ! se vaită Ada. Mary, hai să ne plimbăm puțin !

— Domnule Aramis ! strigă Mary. Mai cu inimă, domnule ! Parcă nu te cunoșteam așa...

— Spovedania dumneavoastră, doamnă, mi-a fost fatală, recunoaște mușchetarul. De atunci sînt foarte slăbit.

— Nu-i lua în serios ! îl sfătuiește Genar pe Darn. Nu m-aș mira ca atunci să fi înscenat totul. Actorii ăștia...

— Crezi ? se agață Darn de iluzia mai subțire decît un fir de păr.

— Viteze gentilom, se minunează adversarul lui Athos. Siguranța pe care o aveți în mînuirea spadei mă obligă să presupun că am în față pe descendentul unei străvechi familii nobiliare.

— Și nu vă înșelați de loc, răspunde cu demnitate Athos.

— Dacă nu comit o indiscreție, din ce ramură de nobili a regatului vă trageți ?

— O, domnul meu, mă înrudesc îndeaproape cu casele de Coeur Bleu și à la Coque, care au numărat, printre fondatorii lor, principi și regi. Arborele meu genealogic pornește de la marele duce de la Saucisse, al cărui strănepot, dintr-o ramură colaterală, a avut de nevastă o negresă din Zanzibar. Fiul lor, un navigator desăvîrșit, a brăzdat Atlanticul pe vremea cînd spaniolii își aduceau aurul din Indii. A fost ucis prin spînzurare în portul Cadix, sub învinuirea de piraterie... Era un bărbat și jumătate. Acest viteaz luptător a avut nouă fii și fiice, toți naturali, răspîndiți prin diverse arhipelaguri și de care soția lui legitimă nu știa nimic. Trebuie să vă spun că, de altfel, femeia aceasta era tulburător de frumoasă, mai ales de cînd o scalpaseră indienii și purta în fiecare zi o perucă de altă culoare. Pe de altă parte, brutele acelea îi mai retezaseră și urechile, ceea ce îi dădea un farmec cu totul particular...

— Domnule, mă uimiți ! exclamă, plin de respect, adversarul.

— Aș da nu știu cît, cavalere, tocmai spune și Porthos, să pot trage acum o dușcă de vin bun. M-am încălzit al naibii !

— Și eu, domnule, și eu ! declară gentilomul său, un uriaș pe măsura mușchetarului. Mă credeți că am acasă zece sticle trimise de doamna... ? mă rog, o cunoștință, de la moșia soțului ei Nu e vin, domnule, e balsam ! Elixir !

— Tii ! face Porthos cu admirație.

— E vechi de numai patruzeci de ani... Dar ce buchet !... Ce gust !

— Îmi lasă gura apă ! Trebuie să fi avut o îngrijire specială...

— De bună seamă ! Acolo, la moșie, vițele se plantează după un ritual anume. Mai întîi, rădăcinile de viță sălbatică pe care se fac altoirile se țin îngropate în nisip umezit, adus tocmai din Africa, din marile deșerturi. Peste nisip se presară suc de lămîie, ca să întărească fibrele. Încăperea unde stau aceste lădițe are șapte ferestre pe peretele de la nord, ca să pătrundă numai lumina reflectată de tot atîtea oglinzi...

34

Se luminează de ziuă. În țăcănitul dulce al săbiilor, aidoma celui al unui tren, și în sporovăiala molcomă a nu mai puțin de opt luptători, cele două familii au adormit pe metereze. Doar țipetele scurte ale adversarului lui d'Artagnan — căruia mușchetarul îi smulge, fir cu fir, barba, mustățile și părul — îi fac din cînd în cînd să tresară.

— Ultimul fiu al căpeteniei de tîlhari, povestește Athos, încrucișîndu-și demn spada cu aceea a adversarului său, și-a dat seama că nu va moșteni nimic din averea familiei și a

părăsit casa părintească exact în momentul în care soldații regelui o aprinseseră și-i vînau tatăl ca pe un mistreț. Acest om de treabă este bunicul meu, domnule, un bătrîn respectabil, încă în viață, merită să-l vedeți. De cîte ori trece o caleașcă prin fața castelului unde e stăpîn, îl năpădesc nostalgiile copilăriei... Soția sa, vivandieră în armata mareșalului Traîne-Sabre, a dat naștere la doi gemeni mulatri, în vremea campaniei din sud; fără îndoială, soarele acela nemilos a pîrjolit pentru totdeauna pielea fragedă a bieților micuți...

— Bravi cavaleri! strigă moș Lapin, trezit de zorii zilei din somnul adînc pe care-l trăsese. *Bon sang de bon sang* *, mai lăsați palavrele, că acuși se deșteaptă toată fortăreața și-i păcat de dublonii pe care i-am cheltuit cu dumneavoastră.

— ...vine și deschide caneaua, iar prima ulcică de vin o dă unui cîine, dresat special în acest scop, continuă adversarul lui Porthos. Dacă animalul se ridică pe labele din spate și latră de opt ori, înseamnă că buchetul vinului e bun. Dacă se îmbată înainte de a bea toată ulcica, vinul a ieșit o porcărie și trebuie prelucrat. Pentru asta se lasă... da, se lasă să cadă trei picături...

— Și în cadă, la doamna Baigneuse? își continuă rechizitoriul adversarul lui Aramis.

— Domnule, se roagă mușchetarul, puțină discreție, ce naiba!

— Iar a doua zi, pe drumul spre Liège, la douăzeci de leghe de hanul „Aux Trois Clistires“, cu tînăra păstoriță... Era a 215-a victimă a credulității.

— Uah — ah! cască Darn, întinzîndu-se de-i pîrîie oasele. Cît e ceasul, vă rog?

— 4,44, răspunde Genar, consultîndu-și ceasornicul de epocă, legat de picior. Oamenii noștri se luptă de peste cinci ore.

— Moș Lapin, întreabă Mary, îl ai pe... la dumneata?

— Desigur, doamnă, iată-l! arată Lapin clondirul de lut. Din păcate, e prea tîrziu să-i cerem ajutorul: vine garda.

— Mă miram eu să iasă bine pînă la urmă! exclamă Ada, cu scepticismul ei caracteristic. În lipsă de altceva, va trebui să ne mulțumim cu ghilotina.

— Păcat, oftează Nigaud filozofic. Preferam să părăsesc lumea acestei planete într-un mod mai puțin neplăcut. Căci, chiar dacă ne reanimă, tot prima impresie contează...

— Domnilor, e ora închiderii, declară căpitanul gărzii, înconjurat de două duzini de ostași zdraveni. V-ați distrat destul. Trebuie să vă și odihniți puțin, nu uitați că vă așteaptă o după-amiază grea.

— Protestăm! strigară în cor cei opt spadasini.

---

* Sudalmă franțuzească fără corespondent în limba română.

Și înainte ca cineva să schițeze vreun gest, adversarii din timpul nopții fac front comun, atacînd garda. Se încinge o bătălie năprasnică, din care nu se știe cine va scăpa viu...

35

Căruța cu cei nouă condamnați își face loc cu greu prin mulțime, iar surugiul înjură ca un birjar adevărat, îndemnîndu-i pe soldați să țină privitorii la respect. Ca urmare, o ploaie de pătlăgele proaspete și de ouă — mai puțin proaspete — cade asupra marțafoiului de vizitiu, împroșcîndu-i în același timp pe bieții condamnați, care poartă cîte o glugă albă trasă pe cap — pesemne tocmai cu rol protector. Glumele și rîsetele se țin lanț, așa cum se și potrivește cu vesela breaslă a actorilor, încît Darn, în naivitatea lui cuceritoare, începe să creadă că totuși nu-i la mijloc decît o glumă și că un ospăț de împăcăciune e așternut în centrul pieții.

Dar acolo se află un eșafod înalt, unde stau înșirate uneltele ucigătoare, pregătite cu tot dichisul. Condamnații sînt împinși sus, pe treptele de lemn ce miros a rășină și aliniați ca la armată, apoi călăul, asistat de cele două ajutoare, le scoate glugile de pe cap. Se trezesc astfel față în față cu tribuna care adăpostește persoanele oficiale — regele le face o sumedenie de semne prietenești și regina le surîde încurajator — și tot atunci îl văd pentru prima oară pe cardinalul de Pauvrelieu, un omuleț pîntecos și rumen, cu o mutră blajină și puțin cam bleagă, moțăind, blazat și indiferent, în fotoliul său. De jur-împrejur, pînă în marginile pieței, se vînzolește publicul de rînd, mereu pus pe șotii, ca și cînd execuția nu l-ar interesa de loc. În sinea sa, Genar le este recunoscător acestor anonimi veseli, ce dau dovadă de o înțelegere plină de respect, cam gălăgioasă, e drept, ajutîndu-i însă să se stăpînească. Liniștiți, demni, mușchetarii privesc spre tribună, unde se mai află și numeroase doamne, îi salută pe cunoscuți și ridică din umeri, ca scuză pentru situația în care au ajuns.

Un pristav desface sulul de pergament și începe să dea citire condamnării la moarte, aducîndu-le împricinaților tot soiul de acuzații — un complot împotriva statului, erezie, crimă de *lèse-majesté*, abuz de încredere, imoralitate și încă alte cîteva capitale învinuiri, la care poporenii răspund cu obrăznicii, maimuțărindu-i pe rege și pe cardinal, calomniind cu curaj pe doamnele din suită, spunînd că ele pot da amănunte despre încălcarea moralei. Atmosfera e foarte optimistă și sărbătorească, de parcă cei nouă oameni ar urma să fie decorați; chiar tonul cu care se citește sentința e plin de emfază și acuzațiile sună a laude desăvîrșite.

— Pe legea mea, e o plăcere să-ți dai sufletul pentru rege! pufnește Darn. Se străduie toți să-ți facă impresia că ești un favorizat de soartă, primind această condamnare a maiestății-sale.

— Domnilor, întoarce Athos privirea spre cele două perechi, eu și prietenii mei am hotărît să alegem arderea pe rug, sfîrtecarea, zdrobirea și tragerea pe roată, lăsîndu-vă dumneavoastră celelalte moduri de a părăsi această frumoasă lume.

— Ba eu vreau să fiu sfîrtecat! se împotrivește Darn. Ce, nici aici să n-am dreptul unei inițiative?

— Cu neputință, domnule! Trebuie să le lăsăm dușmanilor noștri o ultimă imagine a bărbăției și curajului unor adevărați gentilomi.

— Și aici merge cu protecție! geme neputincios Darn.

— Condamnați! li se adresează pristavul. În nemărginita lui bunătate și la rugămințile augustei sale soții, maiestatea-sa regele vă îngăduie să vă spuneți ultima dorință, pe care se obligă s-o împlinească întocmai. Vorbiți!

— Eu vreau să fiu spînzurat! se repede moș Lapin, după un schimb de priviri cu Mary Wilde.

— Ho, ho, ho! rîde îngăduitor mulțimea.

— Și să-mi mutați spînzurătoarea de-aici, ca să pot fi văzut mai bine.

— Unde, nătărăule? se încruntă călăul.

— Unde, doamnă ducesă? întreabă și braconierul.

Ducesa Mary du Muguet își umezește un deget, îl ridică și arată, pe direcția de unde bate vîntul, zidul înalt al Bastiliei

— Acolo! hotărăște Lapin. Luați-o pe văduva cu picioare de lemn și cocoțați-o pe zid.

— Să i se facă voia! poruncește regele.

— Dumneavoastră ce dorință aveți, nobilă doamnă? se întoarce pristavul spre Mary.

— Să-l executați, înaintea tuturora, pe moșneag!

— Ce-a mai pus la cale? mormăie Darn, neliniștit. Tocmai cînd în moarte găsisem soluția pentru conflictele dintre ea și mine?!

— Asta-mi dă de gîndit! i se asociază Genar.

— Onorat public! strigă crainicul. Luăm o pauză de zece minute, din motive independente de voința noastră. Puteți pofti la bufetele bine asortate de lîngă estrada oficială. Pentru modesta sumă de doi pistoli...

Restul frazei se pierde în vacarmul general. În ciuda gălăgiei, se aude distinct un zgomot pe sub scîndurile eșafodului, parcă niște oameni s-ar agita dedesubt.

— *In cauda venenum** ! îi avertizează Aramis. Urma alege.

---

* Veninul e în coadă *(în limba latină)*.

— Eu auzisem că femeile ne duc la pierzanie, exclamă Darn, contrariat. Dar cînd colo, Mary ţine să răstoarne toate părerile mele despre femei.

Regele vine să schimbe cîteva cuvinte cu condamnaţii. Suita se opreşte la capătul de jos al scării şi doamnele îi sorb din ochi pe cei doi capi de familie.

— Mă întreb de ce-au întîrziat ele, Ada și Mary cu mușchetarii, cînd ne scoteau din temniță !? îi șoptește Perroquet lui Nigaud. Mai pregătesc o lovitură de teatru ?

— Fi-le-ar teatrul afurisit ! blestemă Nigaud cu năduf. În viața mea, dac-o s-o mai am, nu mă mai duc la un spectacol.

— Bun găsit, domnilor ! salută regele. Sper că v-aţi odihnit bine...

— Sire, felicitări pentru spadasinii maiestăţii-voastre ! se înclină Athos. Am susținut aseară o partidă în compania lor. Cîtă plăcere pentru noi să le încercăm măiestria !

— Și erau foarte bine informați asupra noastră, se ciupește Aramis de ureche, cu o ușoară nervozitate. Păcat că în lupta cu garda au fost găuriți ca niște plase de prins fluturi.

— Apropo, maiestate, îndrăznește Genar, nu mi-aţi putea spune acum, cînd vom duce taina cu noi în mormînt, prin ce mecanism se menţin Umbrelele de apă deasupra acestei planete ?

— Domnule, mărturiseşte regele cu franchetă, aceeaşi întrebare am pus-o și eu, nu o dată, monseniorului de Pauvrelieu. Răspunsul domniei-sale a fost unul singur : *crede, quia absurdum !* *

— Doamnelor şi domnilor, iubiţi concetăţeni, se agită crainicul, pauza s-a terminat, vă rugăm ocupaţi-vă locurile !

Într-adevăr, spînzurătoarea a fost mutată pe zidul fortăreței și moș Lapin, luat pe sus de gardă, e tîrît într-acolo.

— *Sit tibi terra levis !* ** murmură Aramis și se descoperă cu toţii. Era totuşi un om de treabă.

Regele, din simpatie pentru condamnaţi, rămîne în continuare pe eșafod. Braconierul apare pe creasta zidului, înconjurat de călăi. Le spune acestora ceva care-i face să rîdă, apoi se apleacă și dă la iveală, din cracul nădragilor, un binecunoscut clondir de pămînt. Îi scoate dopul şi imediat un fum roşu începe să iasă în valuri şi e adus de vînt deasupra pieţei. E fum mult, ţîşneşte mereu, fără oprire ; moşul ţine butelia într-o poză triumfală și perdelele dese, ca o ceaţă, plutesc pe sub nasul nobililor și al poporenilor, într-o egalitate deplină.

— *Margaritas ante porcos !* *** strigă Lapin. Nu meritaţi

---

* Crede, pentru că e absurd *(în limba latină).*

** Să-ţi fie ţărîna uşoară *(în limba latină).*

*** Mărgăritare aruncate porcilor *(în limba latină).*

voi atîta sacrificiu, bravi curteni și prieteni ! Fă-ți datoria, meștere Aghiuță, *et nunc dimittis servum tuum, Domine !* *

— Ce mai e și asta ? se minunează Darn. Ia ascultă, Mary, ți-ai pus în gînd să ne otrăvești ?

— Iubitul meu ! exclamă Mary plină de afecțiune. De ce-oi fi tu așa găgăuță ?

Sub eșafod se aude iar tropăitul acela al unor oameni ce aleargă neliniștiți. Dar în acest timp cei adunați în piață inhalează fumul roșcat și iată-l pe rege azvîrlindu-și peruca cu un gest suprem, urcîndu-se pe buturuga ghilotinei și luînd cuvîntul :

— Dragi supuși ! A venit clipa mult așteptată să vă mărturisesc că sînt nedemn de încrederea voastră. V-am înșelat ani în șir, cu bună știință. Am făcut pact cu cei mai cruzi dușmani ai țării, și nu din înțelepciune, ci din lașitate. Am furat bani din vistierie ca să joc rișca cu domnul cardinal. Am sedus două minore și nu mai pot dormi de plînsetele lor la ferestrele palatului. Am vînat cînd sezonul era închis. Nu mi-am plătit

* Slobozește-l, Doamne, pe robul tău *(în limba latină).*

datoriile la croitor și o dată am mîncat de dulce în postul mare. Acești bravi gentilomi sînt nevinovați. Am pus să-i omoare din zgîrcenie și la îndemnurile unui ticălos de care nici nu mai vreau să aud. Dar a venit ceasul ispășirii. Vă rog, dacă printre voi se află un om bun, să tragă de sfoara ghilotinei.

Și regele coboară, își pune capul pe butuc și rămîne în așteptare. Doamnele din suita reginei dau buzna peste Darn și Genar, încercînd să-i răpească, pentru a-i duce într-o direcție necunoscută și cu cine știe ce scopuri și mai greu de bănuit. Pînă la urmă însă, femeile se încaieră între ele, rupîndu-și părul și hainele și scoțîndu-și, cu multă îndemînare, ochii.

Cardinalul o rupe la fugă după regină, o gonește împrejurul eșafodului, o ajunge, o strînge în brațe viguros, pătimaș, sărutînd-o apoi cu delicatețe pe frunte, pentru ca, în cele din urmă, să se îndepărteze, radiind de fericire.

În acest moment, de sub scîndurile eșafodului își face apariția... Falanga Dogmaticilor și începe să străbată, în coloană de marș, mulțimea de spectatori.

— Fraților ! strigă cineva. *Ăștia sînt de la Inchiziție !*

— Pe ei ! Moarte inchizitorilor ! Trăiască libertatea !

Cinci sute de brațe se întind spre fiecare Dogmatic și două mii cinci sute de degete încep să le dea bobîrnace, învinețindu-i la iuțeală.

În toată nebunia dezlănțuită în piață, numai mușchetarii, femeile, Genar, Darn și Lapin au rămas lucizi. Ba încă trei oameni : Tuning Clit, o domnișoară nemaipomenit de frumoasă și un tinerel, foarte afectat de întîmplare — asistenții psihiatrului. Ei ies în urma Dogmaticilor și se suie pe eșafod, lîngă condamnați.

— Cui trebuie să-i mulțumesc pentru chestia asta cu fumul din clondir ? întreabă încruntat bătrînelul, ca și cînd n-ar ști.

— Lui Mary, maestre ! răspunde Darn, făcînd un pas spre el și strîngîndu-și pumnii pe la spate.

— Felicitări, fetițo ! se luminează brusc Tuning. Să-ți spun drept, mi-ai făcut o surpriză ; eu credeam că bărbaților le va veni ideea.

— Oh, maestre, se plînge micuța eroină, ei sînt atît de înapoiați ! N-au făcut decît să bea, să ne gelozească și să pună întrebări caraghioase despre Umbrelă.

— Hi, hi, hi ! se amuză Clit. Ați văzut, domnilor, cum arată secolul al XVII-lea ? Evident, reconstituit de noi pentru necesitățile acestei experiențe. Mai vreți să trăiți în trecut ?

— Maestre ! mormăie Darn, cocoșîndu-se ca să se vîre sub nasul lui. Nu găsiți că am mers prea departe ? Actorii dumneavoastră habar n-au de buna cuviință ; de ce ne-ați dat pe mîna lor fără nici un avertisment ? Acest domn Aramis...

— Domnule Nigaud, e o neînțelegere! se tînguie speriat mușchetarul. Eu, atunci la han... nevinovat ca un prunc...

— Vezi, domnișoară? se întoarce mustrător bătrînul către fermecătoarea sa asistentă. Aramis este instruit de dumneata, nu? De ce l-ai lăsat să ajungă într-o situație atît de penibilă față de domnul Darn?

— Vă cer scuze, maestre, dar în seara aceea, la han, doamna Wilde a avut toată inițiativa, se apără fata, cu un zîmbet aproape nevinovat. Vă mai amintiți, desigur, ce se întîmplă în asemenea ocazii; sfînt să fi fost bietul Aramis și tot cădea în ispită.

— Ajutor, îndurare, oameni buni! Iubite maestre! strigă deznădăjduiți Dogmaticii. Iertați-ne!...

Mulțimea continuă însă să le împartă bobîrnace. Lîngă tribuna regală, doamnele de la curte se bat cu aceeași înverșunare, ignorîndu-i acum pe Darn și Genar, cauza și scopul încăierării lor. La cererea sa, călăul a fost spînzurat cu multă pricepere de către ajutoarele lui, care astfel și-au trecut în chip strălucit examenul de absolvire, devenind, *ipso facto* *, călăi titulari. La picioarele spînzuratului, moș Lapin rîde cu gura pînă la urechi, iar în piață hoții cotrobăie în voie prin decolteurile doamnelor.

Ada se amuză cu toată discreția cuvenită..

Cardinalul, cu veșmintele sfîșiate, a cerut să i se aducă un butoiaș cu cenușă și acum și-o presară pe cap, în semn de penitență.

— Uite măcar niște oameni care nu se grăbesc să-mi reproșeze nimic! îi arată Tuning pe Dogmatici. Au vrut să se convingă *de visu* ** ce rezultate are experiența noastră. Și se conving.

— Mary, dar dacă fumul preparat de tine are darul să-i înnebunească pe oameni, de ce noi, cu domnii mușchetari și cu moș Lapin am scăpat de sub influența lui? întreabă Genar, zăpăcit încă de cele petrecute.

— Ești la epoca întrebărilor fundamentale, dragă prietene! constată Tuning, fără urmă de ironie. Gazul acesta îi înnebunește pe oameni, crezi? Nicidecum!

Se apropie de ghilotina unde regele așteaptă încă să fie executat și trage de sfoară. Cuțitul cade fulgerător, capul maiestății se rostogolește și de pe podele strigă la Clit:

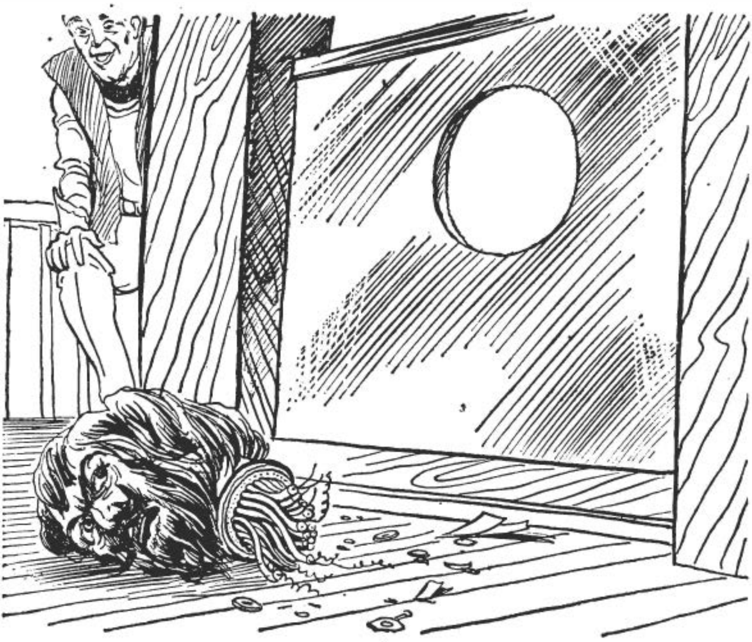
— Mulțumesc frumos, om bun! Acum mă pot duce să-mi refac energia.

Din gîtul regelui țîșnește afară un snop de conductori electrici, izolați în plastic multicolor și o cascadă de șuruburi și piulițe...

---

* În urma acestui fapt *(în limba latină).*

** La fața locului, văzînd cu ochii *(în limba latină).*

— Cînd l-am demontat pe Aramis la han, slujindu-mă de un cuțit, pentru că nu aveam șurubelniță, surîde Mary, i-am sensibilizat fără să vreau niște legături. De-aia se plîngea mereu că simte o slăbiciune la toate încheieturile.

— Drăcie ! holbează ochii Genar.

— Mary, va să zică... nu reușește Darn să-și ducă gîndul pînă la capăt.

— De cînd ai bănuit că sînt roboți ? întreabă Tuning.

— O să rîdeți. Din seara în care Aramis și cavalerul englez au ținut să constate cît de bine e strîns corsetul meu. Capătul unui conductor electric a scăpat afară din mănușa mușchetarului și m-a curentat zdravăn.

— Ajutor ! Îndurare !... țipă bieții Dogmatici, ca din gură de șarpe.

— Bine, întrerupe contactul, Puiule ! se strîmbă Clit.

Tînărul lui asistent scoate din buzunar o cutiuță și apasă un buton minuscul. Imediat peste piață se așterne o tăcere de moarte. Cu un zgomot înăbușit, ca un oftat, roboții, cu excepția mușchetarilor și a braconierului, cad, rigizi, la pămînt. Singur călăul se mai leagănă în spînzurătoare. Din clondirul lui Lapin ies ultimele șuvițe de fum.

— Dar au mîncat și au băut cu noi! se revoltă Genar, ca și cînd n-ar crede totuși în realitate. S-a îndrăgostit de Mary!...

— Ce vrei să insinuezi? îl apostrofează Darn.

— Oricum, ați jucat magistral! îi felicită profesorul. Fără să construiți nici o mașină...

— În schimb demonstrația dumneavoastră n-are replică, maestre, îl flatează Ada. Ne-ați dovedit că mașinile pot atinge desăvîrșirea. Și că-i o neghiobie să le distrugem fără alegere.

— Fără alegere, bine zis! Ce, batistele și cravatele alea electronice nu sînt niște orori? Domnișoară, cheamă repede ziariștii pînă n-apucă Falanga s-o șteargă!

La o comandă, de după zidurile fortăreței apar patru elicoptere pline cu reporteri care imortalizează imaginea unor Dogmatici în zdrențe (la propriu și la figurat), rupînd-o la fugă dezorientați.

— ...și uite-așa, în odăița lui papa Pillard am studiat alcătuirea roboților dumneavoastră, explică Mary. Atunci mi-a venit ideea să vă dau planurile peste cap, să-i anihilez. Iertați-mi îndrăzneala!

— Lasă, îmi place foarte mult.

— Nu de alta, dar moș Lapin mă rugase atît de insistent să i-l împrumut pe Aghiuță! E o substanță volatilă, rezultatul reacției chimice dintre un anumit mineral și apa din izvoarele locale. Nu degeaba a cărat iubitul meu soț mostrele acelea geologice. Ei, și soluția deregleză procesele din centrala de comandă a roboților!

— Mă rog, se amestecă Darn morocănos, dar dacă n-aveai tu ideea asta, așa-i că acuma eram rupți în bucăți? Ce ziceți, maestre?

— Nici vorbă, domnule campion! îl pune la punct bătrînul, gata iar de ceartă. Trebuia să urmeze o lovitură de teatru...

— Blestemat cuvînt!

— Să oprim execuția și să vă dovedim superioritatea mașinilor. Dar am omis în calculele noastre un factor esențial. Sau poate nu l-am omis, ce zici, Puiule?

— Eu cred că l-ați prevăzut chiar, maestre! E vorba de reacția acestor domni... pardon, a acestor doamne, față de întîmplările prin care aveau să treacă. La fel ca într-o ecuație nedeterminată, unde...

— Etcetera, etcetera! îl întrerupe Clit.

— Stați, maestre! îl înșfacă Genar de mînă. Acum pun și eu o întrebare: ce-i cu Umbrela asta suspendată în văzduh?

De ce curg rîurile în sus? Ce fel de planetă ne adăpostește?

— Ușor de răspuns! Domnișoară, umbrelele!

Fata se apleacă, deschide un chepeng și trage afară trei umbrele mari, le deschide și le fixează, ajutată de Puiu, în locașuri special amenajate în platforma eșafodului.

— Adăpostiți-vă, domnilor! îi îndeamnă Clit. Contact!

Un nou buton este apăsat și toată apa de deasupra coboară, într-o ploaie năvalnică. Soarele lucește vesel pe cer, și la orizont, pe culmea muntoasă, apare cosmoportul AXB-6. O mare mulțime de oameni coboară versantul muntelui. Zidurile de carton ale clădirilor și ale fortărețelor se desfac și eroii noștri se trezesc în marea piață a propriului lor oraș, unde concetățenii se strîng, aclamîndu-i.

— Să vezi și să nu crezi! se miră Darn.

— Ce înseamnă asta, maestre? se minunează și Genar. Dacă am rămas pe Pămînt, la ce bun toată înscenarea cu Umbrela?

— Ei, trebuia să vă trezesc, într-un fel, curiozitatea științifică! Poate că am exagerat cu atîta decor, dar altfel cum să vă dau impresia că trăiți într-o altă lume?

— Draga mea, eu sînt gata să te iert, o ia Darn pe Mary de mînă. Să-mi promiți însă că altădată nu se va mai întîmpla.

— Și totuși mușchetarii și moș Lapin n-au căzut pradă gazului tău diabolic. De ce? n-o slăbește Genar pe firava electronistă.

— Pentru că le-am vîrît cîte un filtru în nas și-n gură, înainte de-a ieși din închisoare. Formidabil de încuiați pot fi bărbații ăștia! răspunde Ada.

— Eu țin să-l luăm acasă pe prietenul meu Aramis, declară Darn. Mi-a devenit simpatic.

— Și eu îl vreau pe Porthos! rîde Mary. E un gentilom desăvîrșit, seamănă grozav cu cineva.

— Eu vi-l cer pe nobilul Athos, maestre, se roagă Ada.

— Iar mie dați-mi-l pe istețul d'Artagnan! i se alătură Genar.

— Hm! Atunci mie nu-mi rămîne decît să-l iau pe bătrînul braconier! oftează Clit. Fie! Ne vom spune povești, iarna, în fața...

— ..instalației de aer condiționat? îl încearcă Mary.

— Ba a unei sobe, ca pe vremuri. Nu vă temeți, pămîntenii au învățat multe din experiența voastră.

— Lasă, că și noi am învățat! După călărie și bătaie, lecții de scrimă. Și întoarcerea la niște instincte... La naiba, atavisme curate!

— Epoca, dragul meu! ridică din umeri Clit. Trebuia să plătiți și voi, într-un fel, pentru frumusețea acestui contact cu trecutul. Poate că veți mai fi tentați să vă întoarceți vreodată pe Planeta Umbrelelor Albastre...

— Da, uite, să ne-ntoarcem! îi arată Darn pumnul.

— Nigaud, asta-i obrăznicie! îl plesnește Mary peste mînă.

— Ce vrei, dragă, trebuia să i-o fac o dată și-o dată afurisitului vostru de maestru! rînjește Darn, vorbind însă pe șoptite.

— Și să vă dați jos bărbile! Arătați ca niște monștri. Nu de alta, dar altfel o să preferăm... compania mușchetarilor! rîde, copilărește și fericită, Ada.

— Au! strigă Tuning Clit, strîmbîndu-se! Aoleu! Picioarele!

— Ce e, prietene? se interesează Lapin, apropiindu-se de eșafod.

—Bătrînețele! Reumatismul! se vaită marele psihiatru. Nimic nu mă mai ajută. Nici strachina cu ionizări, nici măcar „Hippocrat-7007". Văleu!

— Ce strachină, ce Hippocrat? se indignează braconierul. Scorneli, șarlatanii de-ale doftorilor. Băi cu muștar ai încercat?

— Poftim?

— Da, domnule, muștar! Las' că te pune moșul pe picioare, de-o să poți juca menuetul mai abitir ca fandosiții noștri de curteni. Și mai dă-i păcatelor de savanți, cu știința lor, că ăștia nu se pricep decît să-ți jupoaie buzunarele!

București, septembrie 1966 — august 1969

SFÎRȘIT

De la Icar la cuceritorii Lunii

Primii trei ce-au văzut „în direct" reversul Selenei

FRANK BORMAN

Nimic nu-l arată pe Frank Borman, colonel aviator și comandant pe „Apollo"-8, ca pe un fel de super-man" al epocii noastre. El s-a născut la 14 martie 1928 în orașul Harris (statul Indiana) și în copilărie a suferit nu numai de bolile obișnuite (scarlatină, pojar etc.), dar pînă la 5 ani a avut și două operații relativ grele. Deoarece doctorii au recomandat că poate fi salvat numai dacă va trăi într-o zonă cu clima caldă, familia Borman s-a mutat în Arizona. După terminarea liceului, tînărul Frank reușește să intre la Academia militară West Point, dar nu și... în echipa de fotbal a școlii! După absolvirea acesteia, în 1950, Borman — care optase pentru aviație — și-a ales ca specialitate bombardamentul în picaj. El a fost însă ținut forțat la sol mai multe luni, deoarece cu ocazia unui antrenament și-a spart timpanele. În perioada 1951—1956 Borman a fost pilot de încercare și de vînătoare la baza aeriană Williams. În anul 1957, fără a-și întrerupe activitatea aeronautică, Frank Borman a obținut titlul de doctor în științe la Institutul tehnologic din California. În același an a solicitat să fie admis în grupul de pregătire al cosmonauților. La examenul medical i s-a descoperit o tumoare intestinală și a fost respins. Este apoi repartizat la Academia militară în calitate de cadru didactic (a predat termodinamica și mecanica fluidelor).

În anul 1960 absolvă cursurile Școlii de piloți destinați cercetărilor aerospațiale, unde va îndeplini, pînă în 1962, funcția de instructor. Între timp a urmat un tratament medical special împotriva sindromului alarmant al tumorii și, ca urmare a unei noi examinări medicale, este admis în grupul de cosmonauți al N.A.S.A. (1962). Pînă la această dată pilotul Borman petrecuse în aer 5 100 ore de zbor. După un antrenament dur, Borman a fost numit comandant al navei „Gemini"-7; împreună cu J. Lo-

vell (copilot) a stabilit un record de durată : 330 de ore și 35 de minute în spațiu (circa 14 zile, respectiv 206 rotații), realizînd și premiera primului „rendez-vous" a două nave orbitale pilotate.

Borman este și rămîne un erou al spațiului, deși nu-i de acord cu acest calificativ. Spre exemplu, el a declarat că nu s-ar urca într-un vehicul spațial dacă ar fi convins că este periculos. A făcut parte din comisia de anchetă asupra cauzelor incendiului care a costat viața echipajului condus de Virgil Grissom. „Această sarcină — a declarat Borman — mi-a fost de o mare utilitate. Mi-a redat încrederea". Totuși Borman este și ambițios : a dorit neapărat — și a reușit — să contemple chiar de pe orbită fața ascunsă a satelitului nostru natural.

În timpul excepționalului periplu început la 21 și terminat la 27 decembrie 1968, Frank Borman, „cosmonautul calm, sigur și precis", cum l-au supranumit reporterii, și-a adus un aport esențial la reușita misiunii „Apollo"-8. El a ținut aproape în permanență legătura cu centrele de control de la Houston și Cape Kennedy, a fotografiat Pămîntul și elemente ale rachetei purtătoare, a efectuat transmisii TV în direct, a recepționat numeroase informații și date cifrate menite să înlesnească manevrele destinate întoarcerii autonome, a informat detaliat asupra evoluției sănătății întregului echipaj. În decursul acestei grele și riscante misiuni cosmice, încercatului astronaut nu i-a lipsit, totuși, umorul. Iată un semnificativ schimb de cuvinte cu centrul de la Cape Kennedy, înregistrat în ziua de 22 decembrie : „Zborul spre Lună — au spus cei de pe sol — este știrea zilei la televiziune și la radio. Revista «Post» scrie în manșetă : «Lună, sosesc oamenii !»... Noi am aflat că Bill Anders ar vrea să stea de vorbă cu Moș Crăciun !" La care Borman a răspuns prompt : „L-am văzut azi dimineață. Venea spre voi !"

După terminarea zborului, Borman și colegii săi J. LOVELL și W. ANDERS au fost supuși timp de o săptămînă unui amplu „interogatoriu științific", după care a urmat și răsplata cuvenită : au fost sărbătoriți și decorați de președintele L. Johnson cu D.S.M. (Distinguished Service Medal), medalie de aur a N.A.S.A.

La puțin timp după zbor, Borman a fost numit director operativ al sectorului personalului navigant de la Centrul spațial Houston, fiind adjunctul „astronautului-șef" DONALD SLAYTON pentru conducerea antrenamentelor destinate pregătirii zborurilor spațiale. Se opinează că va fi avansat general de brigadă, devenind astfel cel mai tînăr general american. În perioada în care N.A.S.A. a făcut cunoscut echipajul navei „Apollo"-11, cosmonautul Borman a confirmat știrea că nu va mai participa la misiuni spațiale, deși va continua să lucreze la N.A.S.A. „Am 40 de ani — a declarat Frank Borman... Alții vor prelua ștafeta. Personal, am intenția să mă consacru revoluției pe care o văd venind în transporturile urbane. Cred că tehnica aerospațială trebuie să joace un rol important în renovarea orașelor noastre".

Deci colonelul aviator Frank Borman, astronautul care a petrecut 755 de ore în Cosmos, este totodată un visător al spațiului și un realist. Este căsătorit, pe soția sa o cheamă Susan și are doi băieți, Frederik (năs-

cut la 4 octombrie 1951) și Edwin (născut la 30 iulie 1953).

Borman s-a preocupat în mod deosebit de pregătirea următoarelor lansări de nave „Apollo", la care și-a adus o contribuție importantă, el fiind în același timp om de știință și un experimentat cosmonaut. Iată, spre exemplu, care a fost concluzia sa despre influența „mascon."-ilor (Mass-concentrations) asupra revoluției în apropierea Selenei a modulului lunar. „Formațiile mascons vor avea, probabil, o influență redusă asupra parametrilor orbitei. Nu credem însă ca perturbațiile observate (la traiectoria navei „Apollo"-8 în jurul Lunii — F.Z.) să exercite o influență determinantă asupra modulului lunar în sensul devierii acestuia de la zona aleasă pentru aselenizare".

De asemenea, într-un interviu acordat companiei americane de televiziune N.B.C., Frank Borman și-a exprimat convingerea că pe Lună va fi creată în curînd o bază internațională și că se vor lărgi schimburile de informații științifice dintre U.R.S.S. și S.U.A.

Recent el a călătorit prin mai multe țări europene între care și Uniunea Sovietică. A vizitat Moscova, Leningradul, a fost oaspetele oamenilor de știință care recepționează informații meteorologice din Cosmos și a celor din „orășelul științei" din Novgorod. Aici a luat cunoștință despre activitatea centrului de calcul, a institutului de hidrodinamică, a muzeului geologic etc.

În afara decorației primite pentru utimul său periplu spațial, Borman a mai primit: Air Force Astronaut Wings (1967), American Astronautical Flight Achievement Award (1966), Air Force Association „D. C. Schilling" Flight Trophy și Harmon International Aviation Trophy (ambele în 1966).

JAMES LOVELL

Cel de-al doilea membru al echipajului navei „Apollo"-8 este James Lovell, pilot-cosmonaut și căpitan de navă al forțelor maritime militare americane; el a îndeplinit funcția de navigator pe „Apollo".

Jim Lovell este și el un „vechi fiu" al Cosmosului: a petrecut 14 zile împreună cu Borman în cabina „Gemini"-7 mult mai mică și mai puțin amenajată decît „Apollo"-8, mai ales că lungimea picioarelor (măsoară peste 1,80 metri) nu-l avantajează pe orbită! Trebuie arătat că Jim a mai zburat patru zile în nava „Gemini"-12 (în calitate de comandant, împreună cu E. Aldrin), realizînd în 265 de revo-

luţii circumterestre un total de 10 milioane km în Cosmos! Acest ultim voiaj nu i-a mărit „bagajul cosmic" decît cu ceva peste 20%!

Atracţia spaţiului s-a manifestat la Jim Lovell (născut în 1928 la Cleveland, statul Ohio) încă din copilărie. Ca elev la Şcoala superioară din Milwaukee, el a construit o mică rachetă, folosind o pulbere din salpetru şi sulf. Racheta a explodat, a aruncat vîrful la vreo 25 m înălţime şi, din fericire, nu l-a rănit.

Pasionat de zborul rachetelor „V-2", Jim Lovell îşi alege ca subiect pentru examenul de absolvire a Academiei de marină din Annapolis studiul rachetelor cu combustibil lichid. Pe atunci nu prea era un subiect agreat în S.U.A. şi Lovell nu poate obţine un calificativ prea bun.

După terminarea în anul 1952 a Academiei de marină, Lovell a fost repartizat la unităţi de aviaţie ale forţelor maritime militare. El a urmat şi un curs special al aviaţiei de salvare de pe lîngă Universitatea din California de sud. La puţin timp este numit instructor de zbor şi ofiţer cu siguranţa misiunilor aeriene la baza aeronavală a statului Virginia.

Ca şi Borman, Lovell n-a putut pătrunde în grupul de astronauţi decît perseverînd mult. Atunci cînd s-a anunţat că pentru programul american „Mercury" se caută candidaţi, a cerut să fie primit. Examenul medical a arătat că are un exces de bilirubină. Ca urmare, a fost respins şi trimis la baza navală de la Patuxent (Maryland), într-o funcţie administrativă.

N.A.S.A., atunci înfiinţată, îşi însuşeşte programul „Mercury" şi concepe un plan cu desfăşurare largă care va culmina cu îndeplinirea programului Omul pe Lună din istorica zi de 20 iulie 1969. Pe lîngă cei şapte astronauţi deja aleşi s-a pus problema selecţionării a încă nouă. Lovell candidează din nou. Timp de doi ani este supus la numeroase examene şi teste medicale, pînă cînd se ajunge la concluzia că excesul de bilirubină este o caracteristică a organismului său. Jim este fericit. Dar iată că între timp i s-a rătăcit dosarul de candidat pentru grupul de astronauţi...

Plictisit să tot aştepte, Jim apelează la un conducător al N.A.S.A., care îl ajută să-şi găsească dosarul. Astfel intră în grupul „oamenilor Cosmosului".

În ziua de 21 decembrie 1968, Lovell a făcut de la bordul navei „Apollo"-8 o senzaţională comunicare: „Am putut prinde Luna în cîmpul telescopului. Cerul, adică spaţiul din jurul Lunii, este de un albastru foarte limpede, acelaşi albastru pe care-l vedem şi de pe Pămînt şi nicidecum negru cum se credea. Cerul e foarte limpede. Pămîn-

tul, de asemenea, se vede foarte luminos..."

Jim Lovell este căsătorit, soția sa, Marilyn, fiind singura dintre cele trei soții care a asistat la plecarea lor pe „Saturn"-5 ; soții Lovell au patru copii : Barbara (16 ani), James (14 ani), Susan (10 ani) și Jeffrey (3 ani).

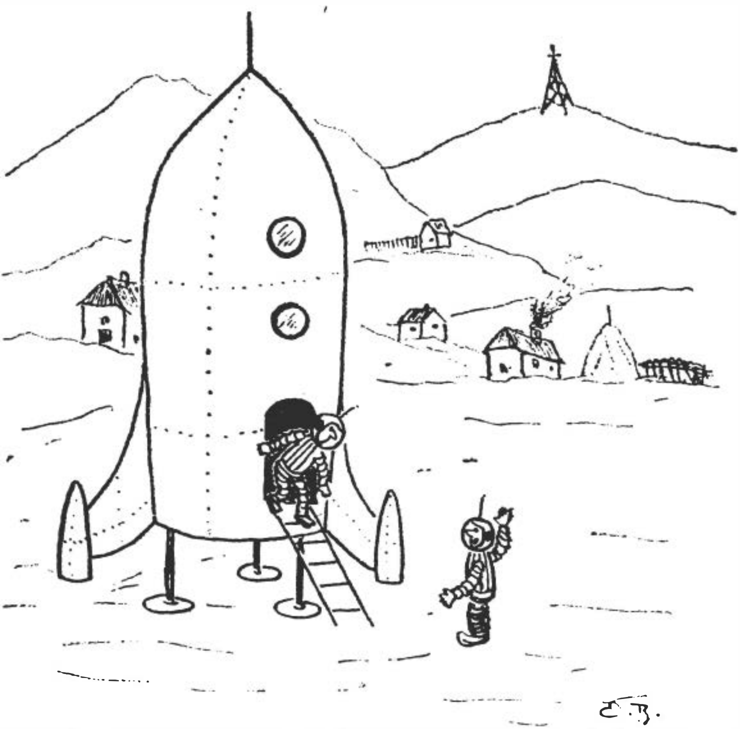
WILLIAM A. ANDERS

De origine poloneză, Anders s-a născut la 17 octombrie 1933 la Hong-Kong, tatăl său, ofițer al marinei americane, fiind detașat în Extremul Orient. Deși tentat de cariera navală (a absolvit în 1955 Academia militară de marină), el se îndreaptă spre aviație, unde întrevede mai multe posibilități de a-și realiza principala dorință : aceea de a duce o viață neobișnuită, tumultuoasă. Acest tînăr cu aspect atît de cuminte nutrea încă din copilărie dorința de a trece cu avionul... pe sub podul Gateway Arch din Saint Louis, asemenea pilotului care, între cele două războaie mondiale, a zburat pe sub Arcul de Triumf...

Saint Louis este orașul natal al celebrului aviator Charles Lindbergh, primul care a trecut Oceanul Atlantic într-un zbor fără escală. Lindbergh a fost întotdeauna un model pentru Anders, care chiar și acum apreciază că echipajul lui „Apollo"-8 a riscat în acest zbor mult mai puțin decît Lindbergh. Dacă îl privești, Bill Anders seamănă mai mult cu un inginer modest și conștiincios decît cu un cosmonaut. De fapt, Anders face parte din a treia generație de astronauți (primii șapte au fost în primul rînd piloți ; între cei nouă din a doua generație, printre care Borman și Lovell, au fost incluși și piloți, și ingineri). În această a treia serie, inginerul predomină ; de fapt, dintre cei 14 cosmonauți, șapte sînt doctori-ingineri. După ce a absolvit cursurile de tehnologie la baza aeriană Wright-Patterson, W. Anders și-a luat doctoratul în 1962, fiind specializat în inginerie nucleară. Înainte de periplul cosmic, a totalizat 2 688 ore de zbor ca pilot instructor la

Weapons Laboratory. Alături de Borman și Lovell, el a îndeplinit în nava „Apollo"-8 o funcție similară celei de inginer de bord pe un avion ; a fost însărcinat și cu luarea fotografiilor de la mică înălțime deasupra Lunii. După acest zbor, care a fost prima sa misiune cosmică, Anders a fost avansat la gradul de locotenent colonel-pilot al forțelor aeriene ale S.U.A. Este căsătorit, soția sa, Valerie, i-a dăruit cinci copii : Alan (11 ani), Glen (10 ani), Gayle (8 ani), Gregory (6 ani) și Eric (4 ani). După zbor el i-a adus soției o broșă de aur în forma cifrei 8, pe care a luat-o cu el pe orbită. Cosmonautul Anders este un pasionat al pescuitului subacvatic.

— *Dacă n-aș fi știut precis că destinația era Venus, aș fi putut jura că am descins tot pe pămînt...*

Desen de EMIL BOGOS

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

• NOIEMBRIE 1969
PREȚUL 1 LEU
41007